De vrolyke schoorsteenveeger

Zingende onder het vegen, de allernieuwste liederen, die hedendaegs gezongen worden

bron

De vrolyke schoorsteenveeger, Zingende onder het vegen, de allernieuwste liederen, die hedendaegs gezongen worden. Erve H. van der Putte, Amsterdam 1791

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_vro020vrol01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

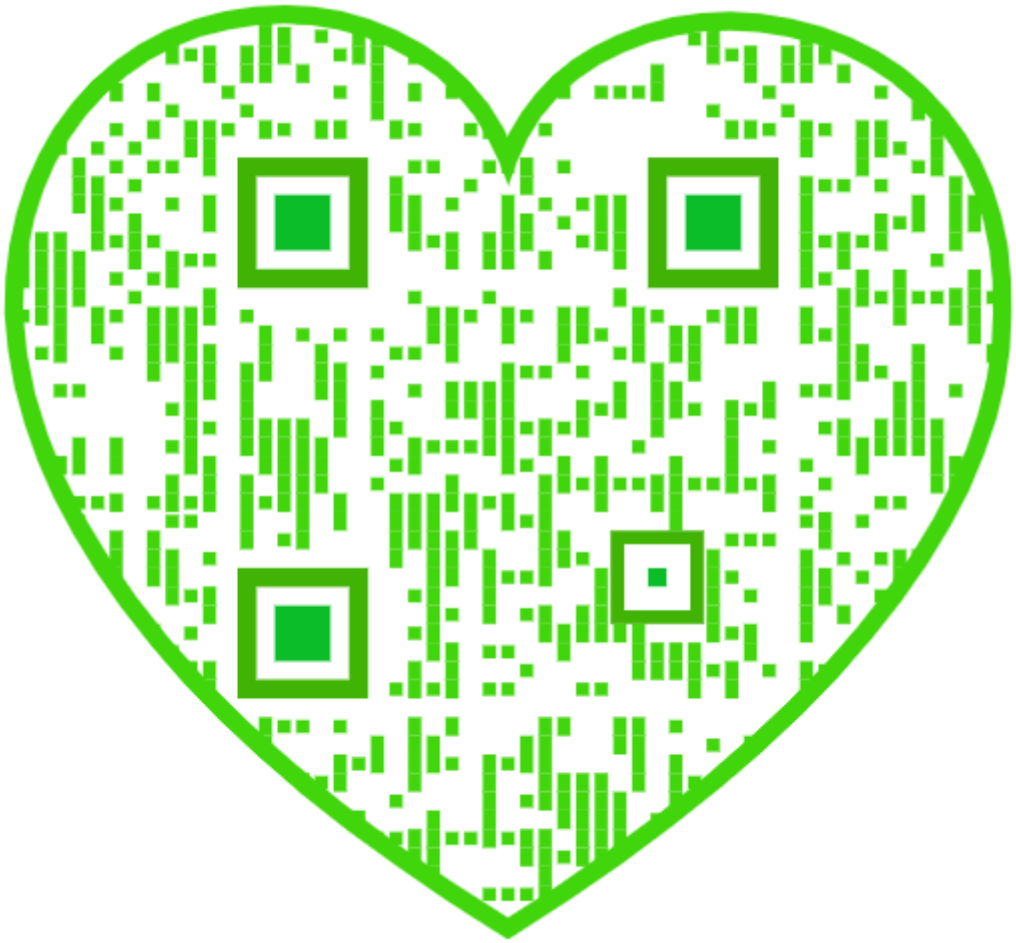

De vrolyke schoorsteenveeger

Op een Aangenaame Wys.

I.

*I*k ging lest op een dag uit raazen,
Schoorsteenveegen langs de straat;
Ik zag een Juffrouw voor de Glaazen;
Schoon gezigt haar pronk en staat,
Ik riep Juffrouw wil ik eens gou
Uw Schoorsteen, schoon doen maken?
Ik ben een Meester die met spoet,
En ook zeer goed, myn werk doet,
Gy kan ’t zien aan myn Machien,
Dat ik uw zeer wel bedien.

2.

Laat ons niet lang disputeeren,
Zeide ik direkt tot haar,

Laat ons liever accordeeren,
Myn Gereetschap is al klaar,
Laat ik met een, in uw Schoorsteen
Myn veegen zal uw behagen
Ik stryk op en neder myn touw
Dat gaat zeer gou, geloof myn Juffrouw
Zoo ik niet mis, oog voor gewis
U Schoorsteen vol met Roetstof is.

3.

Ik zal 't u ter deeg uithalen,
Juffrouw ziet myn dit Machien,
Gy behoeft myn niets te betalen,
Als ik u niet wel bedien;
Verzoek uw gunst, probeer myn kunst,
Juffrouw gy meugt het geloven,
Gy zult hem zien, en ook misschien
Wel drie, vier keer, en nog wel meer,
Juffrouw aanhoord, bezint u voort
Laat ons gaan tot een accoord.

4.

Ik zal uw wel konzenteren,
Schoorsteenveeger na uw zin;
Maar gy moet eens regt probeeren,
Of myn gereetschap kan daar in;
Want gelooft myn, de val is klyn,
Wild eerst de kop insteeken,
Of gy in myne Schoorsteen kent,
Al tot het ent, ben ik kontent,
Klimt op met spoet, en veegt maar goed,
Gy weet wel waar gy veegen moet.

5.

Juffrouw ik vinde my niet verlegen,
Want dat is voor my zeer ligt,

Om uw Schoorsteen, schoon te veegen,
Schoon de val legt nog zoo digt,
Vraag heel min, ik stryk maar in,
Dat zult gy ondervinden,
Hoe myn beezem stryken zal,
Als niemendal, daar gaan ik al,
Ik riep Juffrouw; wat zegt gy nou,
De Juffrouw sprak dat gaat zeer gou.

6.

Dames wild nu spoedig loopen,
Bied myn gunst en loop niet heen,
Wild dat schoone Liedje koopen,
Van de Schoorsteen, die ik meen,
Die ik ter deeg zoo heb geveegt,
By deez' Juffrouw wild weeten,
Die dan van myn wil zyn gediend
Die roept gezwint, hoor hier myn vrind
Dan kom ik daar, en veeg zeer raar,
Met myn Machien uw Schoorsteen klaar.

Tegen-zang, Op de Vrolyke Schoorsteenveeger.

Stem: Wat Word ons al vreugd enz.

I.

*Z*it ik op den Schoorsteen boven,
Schoon met roet bekleefd, bestoven, bis.

‘k Zing nochthans gelyk een Heer,
By het trekken op en neer.

2.

‘k Doe myn werk altoos met lusten,
Na den arbeid is ’t goed rusten: bis.
Denk ik altoos, wel gemoed,
Wyl het loon het werk verzoet.

3.

Laatst vroeg my een aardig Meisje:
Schoorsteenveeger! zeg me een reisje, bis.
Zyt ge al om te veegen rasch?
Vroeg waar dat de Schoorsteen was?

4.

Kom (sprak zy) maar in de Keuken,
(’t Scheen de Meid wel wat te jeuken,)
’t Is een Schoorsteen, die ik ken,
Wijl ik Keukenmeisje ben.

5.

Ja dat wil ik wel gelooven,
Zei ik, en klom rasch naar boven, bis.
Door het onderst Schoorsteengat,
Tot ik juist de hoogte had.

6.

Toen ik boven zat op ’t topje,
Zong ik helder uit myn kropje; bis.
En bespotte dus de Meid,
Die my gaarne had verleid.

7.

Wilt ge u Schoorsteen laaten veegen,
Meisjes, wilt dan overweegen, bis.
Dat gy ’t doen laat, als ’t u voegt;
Houd u zo lang vergenoegd.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

I.

*I*k zal u eeuwig minnen,
Voorwerp my zoo waard,
Gy speelt staag in myn zinnen,
Gy zyt myn schat op aard,
Gy zyt myn vreugd,
En Ziels-geneugd,
Wie moet u niet waardeeren,
U deugd, u schoonheid en verstand,
Bind my met een onbreekbre band,
Ach ziels-vrindin, schenk my u min.
Ik zal u eeuwig minnen.

2.

‘k Heb daar voor niets te vrezen,
Dan is myn heil volmaakt,
Dan is myn uitgelezen,
Myn vreugd in top geraakt,
Dan zal myn hert,
Bevryd van smert,
’t Genot der liefde smaken,
Ach dan zal altoos ’t minnevuur,
Zoo lang ik leef, ja eeuwig duur,
’t Genot groeit van uur tot uur;
O min u min doet blaken.

Een Nieuw Lied.

Op Een Schoone Vois.

I.

*S*morgens als hy my kwam wekke
Met ’t krieke van den dag;
Kwam hy aan myn venster trekken:
Toen ik in myn rust nog lag;
En ik zy myn lief geprezen,
Open tog u deur voor myn?
Waar de dag is reeds gereezen,
bis
Spoeit u ook dan maer by myn.

2

Myn lief myn uitverkoren,
Sprak zy met een bevreesd geluid,
Laat u van geen ander bekooren,
Treed nader tot u Bruid,
Ach hoe lieflyk is het minnen, bis.
In de vroege Morgestond;
Daar hoort men het gevogelte zingen
Op den Aardbol in het rond.

3.

Myn overschoone Annetje,
Sprak myne Bruidegom,
Wild dees Roos op myn Boesem setten?
Ik omhels u wederom.
En zo smake wy met malkander: bis.
Dees lieffelyke geur,
Zo trouwt Annette met Leander,
In ’t eelste van haar fleur.

4.
Geluk gy overschoone,
Wel leeft te zaam en vree!
Wil beide u liefde toonen,
Dat is myn wensch en bee,
Wild Huwelyksliefde smaaken, bis.
Op het zagte Veere Bed,
Daar schoone Telgen maaken,
En leeven onbesmet.
5.
Speel nu op Bas en Fluyten,
Ter eeren van dit Paar,
En wil de vreugd besluyten,
Met 't klinken van de snaar, bis.
Op de Bruyloft van Annette,
Met Leander haare Vrind,
Wild de vreugd geen paale zetten,
't Is hier liefde wat men vind.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Vois.

1.
*E*en schoon Kind van vyftien jaaren,
Vlugte van haar Ouders af,
Toen zy in de vesper waaren,
En ontliep haar met een draf,
Haal op, laat neer, werk voort,
Laat vry de beezem kraaken,
Myn arme Meid waar vlugt gy heen,

De wolf verslint u tot op ’t been,
Men veegt rondom alhier aldaar,
Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

2.

Toen zy was op weg gekomen,
Eene ryke Heer aldaar
Heeft haar in zyn Koets genomen,
En zy reede met malkaar,
Haal op, laat neer, werk voort,
Dan komt van zulken zaken,
Myn lieve meid als jy zo driftig ryd,
Legt g’om ver in korte tyd,
Men veegt rondom alhier aldaar;
Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

3.

Op ’t eind van ‘t jaar gekomen,
Barste hier iets anders uit,
Heeft men in het dorp vernoomen,
En toen zong men overluit,
Haal op, laat neer, werk voort,
Laat vry de Bezem kraaken,
Het myzie dat haer huis ontvlugt,
Wagt u voor diergelyke klucht,
Men veegt rondom alhier aldaar,
Dan is de Schoorsteen kant en klaar.

Ariette, uit de twee Savojaars.

Op een Schoone Vois.

I.

*L*uister eens Jannette, staat iets moois u aan
Laridette,

Luister eens Jannette, om na Parys te gaan
Ja dog, myn Heer, ja dog; myn Heer?
Zei de Brunette,
Maar waarom my, maar waarom my;
Dit aangeboon?
Hoe lieve Jannette gy met zo veel schoon
Laridette,
Hoe lieve Jannette, vind dit ongewoon.

2.

Luister eens Jannette, zo gy geld bemind.
Laridette?
Luister eens; Jannette, daar: neem aan myn Kind:
Og, og, myn Heer, bis.
Zei de Brunette,
Om wat te doen? bis.
My geld geboon,
Hoe lieve Jannette? gy met zo veel schoon?
Laridette,
Hoe lieve Jannette, vind dit ongewoon.

3.

Luister eens, Jannette? geef me een lekkre zoen.
Laridette,
Luister eens Jannette, toe; dat moet je doen?
Og, og, myn Heer, bis.
Zei de Brunette;
Ik weet niet hoe; bis.
Ik ’t zeggen zal?
Weet dan als Jannette, mint in dit geval,
Laridette,
Weet dan dat Jannette, ’t geeft voor niemendal.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

I.
*G*epaert met een deugdzaem Gade,
Is ons geluk op Aerd volmaakt;
Men vreest geen grievend ongenade!
Wanneer de Eendragtsband niet werd geslaekt,
Met waare liefde en ryn genoegen,
Geen overvloed en weinig wyn,
En daer geen boezem smart komt voegen?
Kan yder ligt gelukkig zyn.

2.
Als 't belang van myne zaaken?
Myn slegts een dag van myn Huis onthout,
Met vreugde koom 'k dan niet te smaeken?
Wanneer ik daer weer word aenschout:
Een kind zit op myn knie te speelen,
Een and're drukt myn hand met lust;
Terwyl de Moeder my onder 't kweelen,
Myn aan haer boezem welkom kust.

3.
Ik zie myn een goed mael beryden?
Dertelen swier komt niet te pas?
Met de kinderen drinken wy byden,
By beurten uit 't zelve glas,
Met waare liefde en vergenoegen?

Geen overdaed en weinig wyn,
En ons geen rampen toe komt voegen:
Kan yder wel gelukkig zijn.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangename Wys.

I.
*L*aat Jupyn het heel-al verbazen!
Als hy met zijn donder loeit,
Mars in 't blinkent harnas razen!
Als hy 't veld met bloei besproeit.
2.
Rozelyn heeft meer vermogen:
Op myn hert, dan deze twee,
't Vuur van haar bekoorlyke oogen,
Maakt myn met een lonk gedwee.
3.
Als ik in haar schoot mag spartelen,
Baade ik in een zee vol lust,
Als ik om haar hals mag dartelen,
Is myn mond nooit moe gekust.
4.
Ik zie de Violet en Rooze:
Elk om stryt met haar,
Met een eerbare schaamte blooze
In haar lente dageraat.

5.
Ik laat wie wil den Krygs-God minnen
Laat hem beven voor Jupyn,
Ik laat myn graag overwinnen,
Door een lonk van Rozelyn.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaamen Wys.

I.
*I*k moet loopen langs de gragten,
Den geheele stad in 't rond,
So by dagen als by nagten,
Ben ik aanstonds klaar terstond,
'k Sprak een Juffrouw laast heel fyn,
'k Vroeg of zy gediend wou zyn?
Van mijn mooi en aardig snaartje,
Van mijn mooi en aardige snaar.
2.
Is het niet een aardig knaapje,
Dat daar in zijn venster leid?
Wel wat dunkt u van dat Schaapje,
Als hem maar hy kan niet bijt,
O wat is 't een lieflyk zoet,
Als hy maar uw lust voldoet,
O hoe zoet is dan 't minnen,
O hoe zoet is dan de min.
3.
Juffrouw zy ik wil je aanschouwen,
Kom mijn schoone Engelin,

Anders zou het u berouwen,
En kom kyk daar dan eens in,
Is het na u zin of niet,
Of gy ’t kan, ik weet het niet,
Kom kom kyk ‘er reisjes inne,
Kom kom kyk ‘er reisjes in.

4.

Of ik nog al leg te smeeken,
‘k Zie ik dog niet vermag
Daarom hou ik op met spreeken,
En ik wensch u goeden dag,
Ik ga voort weer na een aar,
Daar ik weer speel op mijn snaar,
Altyd vrolyk aan dat werkje,
Altyd vrolyk aan dat werk.

Een Nieuw vermaaklyk Lied.

Op een zeer Aangename Voys.

I.

*V*rienden ik groet u altemaal,
Ik ben een arme Kluisenaar, bis.
Myn lyf en leeden die zijne gebraakt,
Dat komt van in myn Hutje te slaapen,
Schier Moedernaakt.

2.

Kluisenaar ik ben zo vervaart,
Als ik aanzie u grijzen Baart, bis.

U twee bruin Oogjes en u zwart Vel,
Dat past u niet te verkeeren
By een Mamesel.

3.

Meisje hoe benje zo kruwel,
Zeg my wat is een Mamesel? bis.
Een Mamesel is een Juffrouw,
Die haar laat zoenen van brave Soldaten,
Maar niet van jou.

4.

Meisje ga je mee na myn Huis,
Dan graaf ik een putje al in de kluis,
o Ouwe Grysaard jy moet ‘er in,
Want gy kan geen vreugde meer scheppen
Al by een Godin.

5.

Meisje ga je me na myn Hut,
Ik dou je levendig in de put, bis.
o Bleeke Dood wilt myn bystaan,
Want ik kan geen Meisje meer paaijen
Het is met myn gedaan.

Een Nieuw Lied.

*B*onzoer Mademoizel,
Weet u lieden van myn komste wel,
Dan ben ik uwen dienaar,
Zyt gy geneegen tot den Liereman,
Ik zal je dienen waar ik mag of kan
Voor al de Damen,
En Juffrouw met een goed fatzoen,
Zal ik u lieden een mooy deuntjen doen?
Al die de toonen van myn Lier wel kent,
Hoort eens en luyster naar myn Instrument
Hoe dat ik door myn Musicael,
Zal verheugen u altemael,
Capitaal.
Lest eens een jonge Meid,
Hoorden dat ik met den avondtyd,
Was met myn Lier op straat,
Die zoo mooy en aardig gaat,
Die in het donker door het venster lag,
Ik was verblyd als ik dees Juffrouw zag
Zy sprak wel vrientje,
Zyn de toonen van u Lier gesteld,
Hoe komt gy hier nu al zoo laat verzelt;
Ik zy Mejuffrouw dat ik by u waat?
Gy zoud wel pryzen dezen Lierenaar,
Zo doet tog open schoon vrindin,
Ik zal speelen naar uwen in,
Laat my in.
Doen sprak my Juffrouw aan,
Liereman blyft maar een weinig staan;

Tot dat ik ben Gekleed,
Myn Habyt is al gereed,
Zy kwam beneden heel habiel en ras,
Mits dat haar deure zonder grendel was,
Liet zy my binnen,
Met my Liere in zoo korten stond,
Waar ik niet anders als deze Juffrouw vont
Zy dee my regt in haar Slaapkamer gaan,
Juffrouw die vraagde zo ik kon verstaan
Of dat ik was een vry gezel,
Eer ik roerde myn Lierespel,
En gestel.
Pynst niet myn schoone Juffrouw,
Dat ik u voor bedriegen zouw,
Ik zyn nog Libertien?
Zoo gy wel aan my kon zien:
Dat ik gaan spelen is voor myn plaizier,
Om u te dienen daar voor kom ik hier,
Is dat 't me Juffrouw;
Myn beminde wilt een proef daar van?
Gy zult dan weten hoe ik spelen kan,
Staan u de toonen van myn Lier niet aan
Dan zal ik weder op een ander gaan,
Want dat en scheelt my niet een zier,
Om te speelen een keer drie vier,
Gy myn Lier.
Juffrouw die lagte dan,
En zy ach lieve Liereman,
Zyt gy zoo eenen Vent,
Dan ben ik met u kontent,
Speelt eens een deuntje in het grof of fyn
Mits wy hier saamen maar met ons twee zyn
Stil en gestaadig,
Te beginnen op akkoort en maat

Dat zoo wat zoetjes en wat langzaem gaet
Al zoud gy blyven tot den morgenstond,
Zoo lang gy lust in het speelen vond,
Gy zult van myn den loon ontfaan,
Want het Lieren staat myn aan,
Wilt verstaan.
Ik heb myn Lier gesteld,
En ik speelde voor dat zoetsten held,
Een deuntjen van de min,
Naar Mejuffrouw haaren zin,
Al wat ik speelde dat was zoet zoet zoet
Dan zy Mejuffrouw u gestell is goed,
Gy zyt den eersten
Die myn diende van de Lieremans,
Die voor my speelden het Mars of dans
Daarom verzoekt zy my naar haaren zin,
Dat ik zouw speelen van de zoete min,
Eer dat Juffrouw was kontent,
Van 't Liere met myn Instrument;
Excellent.
Dan neem ik myn afscheid;
Met een zoentjen van genegentheid,
Mits dat den dag quam aan,
Dat ik moest vertrekken gaan,
Hoort voor het lest wat Mejuffrouw zy;
Als gy wilt speelen komt maar stout by my
Niet zonder reden.
U te pryzen myn waarde vriend,
Gy zyt een Ventjen dat my wonder dient
Eer dat ik scheiden van haar woning af,
Ik zal niet klappen wat myn Juffrouw gaf
Dat ik van haar niet klaagen kan,
Of Madam van de Liereman
Adieu dan.

Een Nieuw Lied, op de Choe, Choe, Choe.

Op de Wys: Zullen dan myn levensdagen.

I.

Zouden wy s'jou s'jou niet roemen,
In ons dierbaar Nederland,
Daar m'er thans en Klein en grooten?
Speelen ziet aan alle Kant?
Ja men moet den Speeltuig pryzen,
(Laat men 't noemen Zot of Laf,
Neerland moet den Held toch roemen
Die het de s'jou, s'jou*ë* gaf.

2.

Waar vond men ooit fraaijer Speeltuig,
Zo vol Vinding, zo vol kunst?
En een Speeltuig dat zo ryklyk
Deelde in veeler Grooten gunst;
Ja, men ziet zelf; dat dit Speeltuig
Heeft zoo'n overgroote kragt,
Dat het Mannen maakt tot Jongens,
Wie heeft zulks ooit uitgedagt!

3.

Buiten dat, wat is het nuttig!
't Zy men ryd, of gaat te voet;
't Spaart als men wil Salueeren,
Zelfs de Punten van den Hoed;
Dog geen Dame heeft te Nygen

Als zy haar s'joe s'joe maar heeft,
Ei! wie zou iets kunnen wraaken
Dat ons zoveel nuttigs geeft.
4.
Neen, te droes dat moet niet weezen
Zulk een Kunst en Meesterstuk,
Wacht, in dit Kunstminnend Neerland,
Nimmer zulk een ongeluk!
Weg nu Rateltjes en Fluitjes,
Knikkers, Kooten, Kinkels, Tol,
Trommeltjes en ook Trompetjes;
Want s'jou s'jou blyft steeds de bol?

Een Nieuw Lied.

I.
*S*wart wil ik wel weezen,
Maar als de duyvel niet,
Og betje wil niet vreezen;
Wanneer gy myn besiet, bis.
Myn kleur belet geen min,
ô Schoone Koningin,
Wil myn uw gunst verleenen;
Ivoor met Elpenbeenen,
Maakt Diamanten steenen;
Zoo schoon men denken kon:
O Ja! O ja; zonder dat:
Zonder dat wil ik geen man,
Zonder dat wil ik geen man.

2.

'T Is waar de kleur mismaaken,
Maar liefde zyt me is blind,
Men kan tot heyl geraaken,
Als men opregt bemind, bis.
Stelt het uit uw zin,
ô Schoone Koningin,
Gy weet het van te vooren,
Dat trouw uyt min gebooren,
Bestendig uw bekooren,
Zoo schoon men denken kan,
ô Ja? *ô* ja? Zonder dat,
Zonder dat wil ik geen man,
Zonder dat wil ik geen man.

3.

Maar meester als wy trouwen,
Geef zeker uw aan my,
Courasie maar Mevrouwe,
Geef u nog veel daar by, bis.
Zoo dat door dit gewin,
Ons gansche huisgezin,
En huysselyke zaaken,
Daar door in order raaken,
Zoo dat ons vermaaken,
Bestendig duuren kan,
ô Ja, *ô* ja: zonder dat,
Zonder dat wil ik geen man,
Zonder dat wil ik geen man.

Een Nieuw Lied.

Op de Wys: Een Schoon Kind, enz

I.
*E*en meysie van ruym achtien Jaaren,
Wilde van haar Moeder af,
Die haar al te streng bewaarde,
Doch ontliep haar met een draf,
Haal op; laat neer, loop voort:
Laat vry dit meysie loopen,
Ach arme Naa, waar vlucht gy heen?
Of neemt gy Jantje met u mee,
Men loopt rontom, dan hier, dan daar,
Dan is dat meysie kant, en klaar.

2.
Een minnaar van ruym dezelfde Jaaren
Waar toe haar Moeder was gezind,
Om met haar in den Echt te paaren,
Maar het was van haar geen Vrind?
Haal op, laat neer, loop voort;
Laat vry dit meysie loopen,
Ach arme Naa, waar vlucht gy heen?
Of neemt gy uw Jantje mee,
Zy loope rondom, alhier, aldaar,
Zoo raakt dit meysie met Jantje klaar.

3.
Al in de Kermistyd wild weeten,
Ging zy met een ander uyt,
Die haar ook zoo teer beminde,

En verkoor haar tot zyn Bruyd,
Haal op, laat neer, loop voort,
Laat vry dit meysie loopen,
Ach arme Naa, waar loopt gy heen?
Of neemt gy nu een ander mee,
Men zoekt rontom, alhier, aldaar;
Naatje is nu met een ander klaar.

4.

Na een korte tyd wild weeten,
Dat zy hem zoo had verleyd,
Heeft zy door haar minnestreeken,
Hem een andere Klucht bereyd,
Haal op, laat neer, loop voort,
Laat vry deez' zotten loopen:
Ach arme meyd, o wat een spyt?
Dat gy my zo hebt verleyd;
Nu loop rondom, alhier, aldaar;
Want uwe Klucht die is nu klaar.

5.

Om hem voor gek te houden,
Was zy van herten toe gezind,
Want zy daar wel veel van houden,
Maar wierd toch van hem bemind,
Haal op, laat neer, werk voort,
Laat vry haar eens vermaaken;
Ach arme meyd, het doet my leed,
Dat gy myn alzoo vergeet,
Nu loopt rondom, alhier, aldaar,
Want hy is nu met een ander klaar.

6.

Ik zal tot besluyt nu zingen,
Wijl gy nu dog bent de Bruid,
Komt te zaam, gy lievelingen,

Zingt dit Liedje overluyt,
Haal op, laat neer, werk voort,
Laat vry de schyven klinke,
Ach lieve meyd, het is nu tyd,
Dat ik nu eens gaat drinken;
Nu loop rontom, alhier, aldaar?
Want het Huuwlyk is nu klaar.

Een Nieuw Lied.

Stem: Ik zal u eeuwig minnen.

1.
*W*aar blyft gy, myn beminden,
Ik ben hier in onrust,
Ik dagt u hier te vinden,
Te smaaken minne-lust,
Ag bloem, vol waard,
Myn schat op aard,
Wilt u tot myn begeeven,
Want ziet ik steek vol minnepyn,
Waar zyt gy, ag! waar mag gy zyn,
Ziet myn jong hert,
Wagt u met smert,
Waar blyft gy myn beminden bis.

2.
Wie doet u schoonheid smaaken,
Dat ik u hier niet vind,
Wie mag u lippies raaken,
Wat minnaar gy bemint,

Zyt gy alleen,
Al met die geen,
Laat u in stil geraaken,
In u vertrek, daar gy nu blyft,
Daar gy de venus-lust bedryft,
Ag, denkt gy niet,
Op myn verdriet?
Maar wel op u vermaaken. bis.

3.
Laat u geluid nu hooren,
Verheugd my, waarde pand:
Laat ik u rust dog stooren,
Bint u in geen verband?
Opent, met spoet;
Myn lieffie zoet?
Myn lief, myn uytverkooren,
Laat my niet langer in deez' pyn,
Laat ik alleen u minaar zyn:
Ik bemin u zeer?
Bemint my weer:
Wilt my trouw liefde toonen. bis.

Een Nieuw Lied.

1.
*W*el wat een raar geval
Moet ik u gaan verhaalen;
Al van twee liefjes dan,
Die beminde zoo malkaar
Door zuivre liefde trouw,
Als egte man en Vrouw.

2.
Hoort wat hier uit ontstaat;
Haar Ouders dit aanhoorde:
Vol boosheid en de kwaad?
Die wilde dit gaan stooren;
Hy sprak zyn Dogter aan:
Gy zult hem laaten gaan.
3.
Zo dat gy durft bestaan,
Gy zult van ons niet erven?
En in een Klooster gaan?
Wy zien u liever sterven:
Doet dog wat ons begeert.
Want hy is Gereformeerd.
4.
Zy viel toen in onmagt,
En zy en kost niet spreeken,
Albert kwam voor den dag:
Met liefde heel ontstoken,
Hy sprak: og liefje zoet?
Ziet wat de liefde doet.
5.
De Vader sprak hem aan,
Wilt uw geloof verlaaten;
En word dan Roomsgezind,
Met liefde boven maten,
En trouw dan met uw lief;
Houd haar tot u gerief.
6.
Hy beloofde dat met de mond?
Maar ’t hart was haar bezyden
Hy kreeg daar aan berouw,
Zyn gemoed kon dat niet lyden.

Hy zy toen overluid,
Ik schei ‘er weer van uit.

7.

Toen wierd haar Moeder kwaad,
Met agterdogt wilt weeten,
Eer dat het was te laat?
Liet aan haar Vader weeten;
Hier dient wel op gelet:
Zy nam ze bey te bed.

8.

Maar dat duurde niet lang,
Zy had daar in geen behaagen
Het missen van haar Man,
Kon haar natuur niet draagen?
Zy stuurde haar heen en weer?
Let ze by haar Zuster neer.

9.

De Zuster hier op let?
Liet dat haar liefje weeten;
Als dat zy by haar te bed
Malkander konnen spreeken,
En dat uit liefde en trouw?
Maar niet als Man en Vrouw.

10.

Maar vrienden, hoort eens aan:
Men ging daar overleggen,
Twee liefjes met malkaar?
Zonder iemand te zeggen:
En dat met goed akkoort;
Te zaamen trekken voort.

11.

Men huurde daar een [...]haas
Met twee gezwinde Paarden,

Die liepen nagt en dag,
Schielyk over de aarde,
Zy vloogen als een zweef,
Al na de Stad van Kleef.

12.

O Jan van Leyden hoort,
Nu zit gy in benouwen,
Uw Dogter die is voort,
Pelkooren zal haar trouwen?
Hy is nu Roomsgezind,
Gelyk uw eigen kind.

13.

Die dit liedje hebben gedigt,
Dat binnen drie gezellen,
Haar hartjes die zijn ligt,
Zy gaan het ook vertellen,
En zingen met een vlugt,
Van deze raare Klugt.

Een Nieuw Lied.

1.

*A*ch wat plaagt my myn gedagten,
Terwyl ik nu alleenig zy,
En geen vreugde meer kan wagten,
Ach hemel staa myn liefde by?
Ik wil veel liever voor u sterven,
Als altoos alleen te zyn,
Schoon ‘k nu deze plaats moet derven,
Alwaar ons liefde plag te zyn.

2.

Maar ik wil geen liefde derven;
Want gy ook beklaeglyk zyt,

Ik wil veel liever voor u sterven,
Ten spyd van al die het benyd,
Ik laat den vynsaart praaten,
‘k heb geen valsheid in myn gemoed,
Wat kan het zulke Mensen baaten,
Die al hun naasten treuren doet.

3.

Ik hoop gy zult my weer doen leven,
Vroolyk vergenoegt en bly;
Dan zal men den glans doen sneeven,
En verfoeye de valscherny,
Dan zal ik den hemel smeeken,
En bidden dan die grooten goon?
Dat hy wil al myn gebreeken,
Veranderen in een beter lot.

4.

’t Opregt gemoet kan myn behagen,
De valsheid heb ik steeds gehaat,
Ik slyd nu vergenoegd myn daagen,
Myn scheeld niet wat de wereld praat,
Of zy my lasteren of roemen?
‘k Trek my zulks in ‘t minst niet aan,
Schoon elk myn verdriet wil noemen,
‘k Laat zulke menschen maar begaan.

5.

‘k Beklaeg met regt al die my haaten,
Ik heb geen valschheid in myn gemoed,
Wat sterveling kan zulks baaten,
Die zyn naasten verdriet aan doet.
Ik wil u de fout vergeven,
En dragen u nog vriendschap toe,
Ik zal voortaan voorzigtig leren,
’t Zy waar ik gaa of wat ik doe.

6.
Ik zal ten spyd van u dan toonen,
Zoo lang myn oogen oopen staan,
Dat dankbaarheid in ’t hart kan woonen,
Voor een die ongevynsd kan gaan,
En komt de nyd my al aanranden
En kwest myn goeden naam en eer,
Ik schrik niet voor dat dier zyn tanden,
Ik kan my zelfs wat baat my meer.
7.
De vriendschap kan my ’t best behagen,
Het is de band der waare deugd,
De vriendschap doet malkander draagen,
Verkwikt myn hart, vernieuwt myn Jeugd;
Zou ik zonder u dan leven?
Ik was wel haast in druk versmoord?
Ik wil hem graag een Schryfbrief geven,
Aan een die nooit die deugd bekoord.

Een Nieuw Lied.

1.
*I*s dan de vreede uit u hert?
Wat baart dat my een minnesmert;
Moet ik van u gehaat,
En van u versmaat?
U verlaaten, *ô* neen, *ô* neen;
Dat doen ik nooit
Want ik min u meer dan ooit,
Dan zo u trouwe dienst.
By my niet baaten.

2.
O wat heb ik meenigmaal,
My met u zoete honingtaal,
Zoo vol van lieffelykheid,
Een yder een gevryd,
Als u Minnaar
Zegt myn schoonheid dan van ja,
Eer ik weder van u ga,
Dan zal u trouwe dienst,
By my niet baaten.

Een Nieuw Lied.

1.
*W*aar kan ik myn het meest vermaaken,
En plukken roozen van haar kaken
Als dat ik by myn schoone ben,
En hoop op 't geen ik nog niet ken.
2.
Kus ik haar, zy kust my weder,
Omarm ik haar, zy omarmt my teder,
Lag ik haar toe, zy lagt my weder toe,
Geen van ons beide werde zulks moe.
3.
Zy verlangt 't geen my doet verlangen,
Ik hou haar, en zy houd my gevangen
Zy doet weerhouden dat zy weerhoud
En 'k trouw niet om dat zy niet en trouwt.
4.
Het zal nu niet langer meer duren,
Wy tellen met malkanderen de uuren,
Onze zinnen die zyn dog vergaart,
En wy wenschen zaam te zyn gepaart.

Historie-Liedeken van de schoone Helena.

Stem: Hoe quelt de min.

*H*oord menschen al wat wonderlyk geval;
Dat ik u zingen zal,
Hoe dat Helena, ziet; kwam in zoo zwaar verdriet:
Dees heel historie zal ik u verklaren,
Na leven, lyden en haar droef gevaaren,
In druk gesteld zoo ons dit lied vermeld.
Dees edel Dam' uit koninglyken stam,
Onnozel als een lam,
Na haare moeder dood geraakt in droefheid groot.
Haar eige vader kwam haar trouw te vrage
In haar schoonheid nam hy behagen;
Want haar gelyk vond men niet in het ryk.
Ach vader myn, sprak Helena ryn,
Deze trouw mag niet zyn;
Zoekt elders uw profyt mits dat gy Koning zyt.
Laat uw geboden door uw ryk verkonden;
Vreest God zyn plage voor zo grouwzaam Zonde,
Die u en my kan straffen alle by.
Helena zag dat 't haar niet baaten mag,

Haar vader geen verdrag
Bedwong haar met geweld, de trouw was vastgesteld:
Waar op Helena droeg begon te zugten,
Om dit te schuwen ging zy van hem vlugte
Ter middernacht daar niemand op en dagt.
In korten tyd heeft s'haar op zee beryd
In kostelyk habyt:
't Schip met koopmans goed, eylaas wat tegenspoed?
Moest aan de rovers zig gevangen geeven
Niet als Helena die behoud het leeven,
't Mans geslagt werd al ter dood gebragt.
Den Capityn van dezen rovers tryn,
Wou deze Maget ryn
Berooven van haar eer; maar ziet eens God en Heer?
Een zwaar tempeest kwam hun op zee te plaagen,
De roovers zyn te grond geslagen,
Met schip te gaar in stukken van elkaar.
Twee dage lank dreef zy daar op een plank,
Geen voedsel, spys of drank,
Van hongersnood verflout, tot Londen aan een wout.
Koning Henricus heeft dees maagd gevonde
Met al zyn Heeren die verwondert stonde
Van haar gelaat en koninglyk cieraad.
Hy vraagt aan haar, door wat een vreemd gevaar,
Zy is gekomen daar:
Zy heeft zyn Majestyt haar avontuur gezyt:

Dog en wist niet uit wie zy was gebooren
Hy heeft Helena voor zyn vrouw verkoren
Als Koningin tegens zyn moeders zin
  Helena schoon was in den Konings woon
Verheven tot de kroon,
In vrede en genugt, tot dat zy was bevrugt.
Haare man die moest van haar gaan schyde
Om in het veld den vyand te bestryden;
Hoort ’t verdriet wat dat haar is geschied.
  Zyn moeder fyn beminde haar in schyn,
Maar in haar hert fenyn,
Zogt s’haar brengen ter dood met list en valschheid groot.
Na twee zoontjes die zij kwam te baaren,
Schreef zy den Koning dat twee honden waren
Die tot zyn schand bevlekten heel het land.
  Den Koning nouw, zyn hert dat berst van rouw
Om zyn beminde vrouw,
Die deze valsche list niet van zyn moeder wist
Hy heeft Helena eenen brief geschreven:
Bewaar die schepzels van den Heer gegeven
Aan u en my, tot dat ik kom daarby.
  Door duivels zin, die oude Koningin
Verwagt den post uit min,
Die zy met goede sier verschonk met wyn en bier
Uit zyne maal heeft zy den brief gestolen,
Voor vals geschrift en aan Ruwaart bevolen.
Kinders en vrou dat m’hun verbrande zou

Zoo den Ruwart had dezen brief aanvaard,
Den schrik viel hem op het hert
Van zo een straf gebod. Hy riep: o grooten God?
Wat zal ik hier in deeze zaak beginnen,
Zo felle dood voor zo een Koninginne,
En zwaare pyn met haar twee kinders klyn.
Helene zaam had dezen brief verstaan
Dat zy moest sterven gaan,
Viel den Ruwart te voet met traanen overvloed;
D'onnozle vrouw die riep zo menig werven:
Spaart myn twee kinders ik wil geerne sterven,
En spaart my niet als 't myne man gebied.
Haar regter hand moest door den beul van kant,
Met ring van diamant
In een koffer geleid: maar van de dood bevryd,
Met haar 2 kinders moest zy henen vaaren
Op Gods genade door de woeste baaren;
Maar door Gods kragt wierd zy te land gebragt.
In eenen bosch daar Leeuwen, Wolf en Vos
Verschuilen wild en los;
Haar kinders alle by beroofden s'aan haar zy;
Waar op Helena droef begon te zugten,

Waar zal ik henen of waar zal ik vlugten
Daar mynen man my nergens vinden kan.
Den Koning ziet kwam t'huis, o zwaar verdriet?
Vond zyn Helena niet:
Waar is myn lieve vrouw en myn twee kinders nou?
Zyn Ruwaart die word benout en bange,
Toont hem de brieven die hy had ontfange
Door valsheid groot, Helenaas vonnis en dood.
God die 't quaad niet ongestraft en laat
Zyn moeder vals verraad;
Voor heel het Parlement word haar misdaad bekend:
Den valsche zegel vond men tot schande;
Hy deed zyn moeder in 't vuur verbrande
Een felle dood voor al haar boosheid groot.
Helenaas vaar en haaren man te gaar
Was dikmaals by malkaar,
Vol droefheid en berouw om kinders ende vrouw:
Zy hebben zamen een accoord geslagen
Zo lang te zoeken tot dat s'Helena zagen,
Die was van haar wel twee-en-twintig jaar.
In 't Fransche land daar hy syn soonen vand
En ook Helenaas hand,
Die by de kinders was besloten in een kas
Die het een gewoon was aan den hals te draagen,
Dede den Koning aan syn soonen vragen

Op ’t zelve pas waar dat hun moeder was.
Ach waarde vaar, wy hebben sestien jaar
By eenen Kluysenaar
Met hem in ‘t bosch gewoond zo hy ons heeft betoond,
Die ons bevryd heeft van de Leeuwe muilen:
Waar dat ons moeder is of mag verschuile
Is God bekend, waar dat zy is volend.
Helena kuys was in een burger-huys
By arme menschen t’huis:
Zy maar een hand en had, haar brood om Gods wil bad;
Zy word gebrogt by haare man en vader,
En haar twee kinders weenden altegader
Van liefde zoet met, traanen overvloed.
Men schreef instant haar komst ten alle kant
Een ieder was verblyd; daar werd een feest beryd.
Hier zien wy klaar hoe dat de wil des Heeren
Helenaas lyden doet in blydschap keeren
Dees Gods vrindin word weer een koningin.

Wonderlyk Historie-Lied, tot spiegel van alle dertele menschen.

Stem: Ik drink den nieuwen most.

*W*at baart de dertelheid?
Niet als veel bitterheid?
Welk men dikwils wel komt aan te zien,
Het lied ons heel klaar komt te bedien:
Hoe een dertele Juffrouw,
Met eenen ouden man quam in de trouw?
Men zag hun trouwe en bruiloft houwe:
't Begin was haar zoet
Meer des mans geld en goed.
Zy leefden daar in vreugd,
Een tyd in eer en deugd,
In alle liefde, reden en manier,
Waar in den ouden man had groot plaisier
Want zy kreeg dan een Kind,
Het geen den ouden man zo teer bemind,
In zyn' oud' dagen had hy behagen
Te zien in d'echte trouw
Een zoontje van zyn vrouw,
Maar als dit kind voorwaar
Nu was drie of vier jaar,
Heeft haar een jongman vol van dertelheid
Door geile lust zeer schandelyk verleid.
Zy neemt veel geld en goed

Van haar man, ziet wat de verleiding doet
Zy loopen te zamen, buiten betamen,
Vol confusie en schand,
Zoo naar een ander land.
Dan bleef den oude bloed
Met het klyn Kindje zoet.
Het Kind dat sprak: ach liefste vader ach
Waar blyft myn moeder? ’t riep nagt en dag.
Dit deed zo menig keer
Aan den man veel weedom en groot hertzeer
Dat hy zyn oogen dikwils moest droogen,
En riep met droefheid groot:
’t Zal my kosten de dood.
Na eenen korten tyd,
Den man door de droefheid,
Heeft dan gekreegen eene ziekte groot,
Hy voelde dat hem nakend was de dood.
Hy ontbiet door liefde zoet
Zyn vrouws vader met een droef gemoed
Verteld met rouwe hoe dat zyn vrouwe
Was weggeloopen ziet,
Waar heen dat weet men niet.
Ach myn onnozel kind
Van my zo zeer bemind,
Zal nu zyn als vader en moederloos:
’t Is een die myn vrouw verleid wreed en boos.
‘k Beveel u myn Kindje zoet;
Eylaas? ik voele dat ik sterven moet.
Dezen goeden Vader die slaat te gader
Zyn handen vol droefheid,
Gaat zoo naar d’eeuwigheid.

’t Onnozel Kindje zoet
Dat wierd dan opgevoed
Van zyn Grootvader met veel liefde klaar,
In deugd; en de man was weduwnaar.
Hy ook met droef getraan
’t Kind met weenend oogen dikwils zag aan
Na veel te voore, men kwam noit t’hoore
Waar de vrouw was gelant,
Wat droefheid in dees stand?
God, gy rechtveerdig zyt;
want na vier jaaren tyd
Was al verteerd haar geld en haar goed.
Dan haar verleyer met een boos gemoed
Die kwam haar wreed te slaan?
D’armoed deed hem naar Oost Indie gaan
Dan was die vrouwe vol druk en rouwe,
Mits zy in droefheid nood
Ging dan van kinde groot.
Zy baart na korten tyd,
Met pyn en bitterheid,
Vol armoed, versmaading en getraan:
Dan zyn haar oogen als open gegaan.
Zy roept vol droefheid dan:
Waar zyt gy nu, ach; myn waarde man?
Jesus verheven, wil my vergeeven
De schande breuke, vol rouw,
Van myne echte trouw.
Dan met zugt en getraan
Stelt zy dit op de baan
Door bosschen, velden, berg, en zant,
Om zoo te komen in haar Vaderland,
Dikwils van ryzen moe,
Half dood van flauwte ende moed:

Een hert van steene dat moet hier weene;
Voor haar klyn kindje teer
En had zy geen zog meer.
   Hoort moeders liefde zoet?
In plaats van melk 't was bloed:
Alzo voed zy haar Kindje op 't veld.
Elk denk' hoe deze vrouwe was gesteld.
Ziet Gods almogentheid,
Daar komt een meisje die de koeijen wyd,
Die zag dees vrouwe in dit benouwe,
Liggen in flauwte groot,
Met haar Kind by naar dood.
   Zy melkt uit liefde klaar
Eene koeije aldaar,
Met melk voed zy de vrouw en kindje teer
Ziet hier die wonderwerken van den Heer
Die zyn barmhertigheid
Toont, zy roept: o Jesus gebenedyd?
Door uw vyf wonden, vergeef myn zonden
Zoo kwam s'over de baan,
Vol pyn, wee en getraan.
   Na veel druk boven dat,
Komt s'in haar geboorte-stad;
Aldaar hoort zy met veele droefheid groot
Zeggen dat haar man van droefheid was dood.
En zo haar zoontje, dat
Zy zoo schandig aldaar verlaaten had,
Nog was 't in leven, en woonde beneven
By haaren vader dan,
Na de dood van haaren man.
   Zy is dan vol getraan
Tot haaren vader gegaan,

Maar dezen man, zeer toornig en kwaad,
Smyt haar met haar Kindje op de straat,
Verwyt haar met wreedheid
Haar schandig fyt en haar ondeugenheid.
Niemant beneven komt haar troost geven?
Zy roept vol droef getraan,
Jesus, Maria aan.
Na nergens troost t'ontfaan,
S'is naar 't kerkhof gegaan,
Alwaar dat haaren man begraaven lyt.
S'heeft op het graf zeer bitterlyk geschryt
Nu komt haar zoontje daar,
Het welk was oud van zeven of agt jaar,
't Ziet daar met eene zyn moeder weenen
't Kent nog zyn moeder daar,
En roept in 't openbaar:
Gy zyt myn moeder zoet,
Die my zoo heeft gevoed;
Moeder, waarom bleef gy zo lang van myn?
Ach liefste moeder, wat droefheid en pyn
Hebt gy my aangedaan;
Myn liefste moeder, laat ons naar huis gaan
Denkt hoe dees woorden het hert doorboorden
Van dees bedrukte vrouw,
In haar droefheid en rouw.
't Kind neemt haar by de hand,
En 't komt zoo triumphant
By zyn Grootvader; 't valt voor hem te voet:
Zie hier Grootvader, zie myn moeder zoet.

Grootvader, zie haar aan,
Wilt toch myn moeder in genaad ontfaan.
Dan den Grootvader uit liefde te gader
Die weende strooms gemoed,
Door deeze woorden zoet.
Zy valt ook op haar knien,
En zy zegt ook mist dien:
Ik heb gezondigt, schroomlyk misdaan?
Ach Vader, wilt my in genaad ontfaan;
G'hebt my altyd bemind;
't is waar k ben niet waardig genaamd uw Kind;
Maar heb medoge en slaa uw oogen,
Wil m'in genaad ontfaan?
Vader ik heb misdaan
Hy ontfangt haar in genaad,
G'lyk als geschreven staat
Hoe den vader eens den verlooren zoon
Ontfangen heeft en bragt in zyn woon.
waarom gy jong en oud,
Dat elk dees schoonen spiegel wel onthoud:
Om wel te myden ten alle tyden,
Pynst dat verleiding snood
Het lyf en ziele dood.

Zamenspraak tusschen het Huis van Oostenryk en de Brabandsche Nederlanden.

Stem: Bedrukte Ziel laat af van klaagen.

1.

De Keizer.
Zeg maar eens Braband,

wilt gy met geweld,
Gy stelt u te wapen,
En trekt zo te veld,
Gy neemt in veel steden,
En stelt u te weer,
wilt gy zo afzweeren
Uw Hertog en Heer.

2.

Braband.

Wy stryden voor Regten,
Voor Kloosters en Goed,
Daar voor willen wy vegten,
En waagen ons bloed,
Geweer en Snaphaanen,
Geschut, kruid en lood,
Wy willen gaan stryden,
Al raakt alles dood.

3.

De Keizer.

Gy zult nog beklaagen
Uw gepog en geraas,
Ik zal zorg draagen
Dat ik blyf de baas,
Wilt gy Meester weezen?
Neen, dat kan niet zyn:
Wou een ander aan Braband,
Neen, dat blijft aan myn.

4.

Braband.

Wy hebben couragie
En ook goede moed,
Dat wy zullen winnen
Onz' Vryheid zoo zoet,

Dan zyn wy uit handen,
En ontslagen van 't juk,
Dan komen onze Landen
Ontslagen van druk.
5.

De Keizer.
Wild zo hard niet roepen,
Maar myn regt verstaan,
Als ik zend myn Troepen
Is uw Vryheid gedaan,
Dan ziet men u vlugten,
Gy schreeuwt moord en brand,
Dan moeten die Helden
En Baazen van kant.
6.

Braband.
Gy zoekt ons te dreigen,
Maar wy zyn niet bang,
Wy zullen hulp krygen,
Het zal duuren niet lang,
Andere Pootentaaten
Bieden ons de hand,
Wy zullen niet laaten,
Maar blyven konstant.
7.

De Keizer.
Gy spreekt zo van vegten,
En maakt veel getier,
Als ik zend myn Knegten
Met Bom en Mortier,
Dan zult gy beklaagen
Al uw wreed bestaan,

Daarom was het besten
In vreede te gaan.
8.

Braband.
Och al uw praaten
Dat is loozigheid,
Dat heb ik geweeten
Al zoo lange tyd,
Wy zullen wel doen
Volbrengen uw lust,
Dus laat ons met vreede,
En blyven in rust.

Een Nieuw Lied.

1.
*I*k heb den gantsche nagt
Myn zinnen laaten dwaalen, bis.
Aan zoo een holle boom,
Veel vreugde zonder schroom.
2.
Myn dagt ik lag en sliep.
In zoo een vreemde landen, bis.
En dat in eenzaamheid,
't Duurde zoo een korte tyd.
3.
Myn dunkt ik zag van ver
Een helder schip laveeren, bis.
Zoo cierlyk gebouwt,
Geheel van Ebbenhoudt.

4.
De vlag was rood satyn,
Sneeuw witte zyde zeylen, bis.
Twee ankertjes ten toon,
Van Goud en Zilver schoon.
5.
Veel Parelen Diamanten,
En weinig der gezanten, bis.
Daar was alles abondant,
Nooit schoonder schip gestrant.
6.
De stuurman van het schip,
Deed anders niet als peylen, bis.
Om dat hy was belaan,
Dat zyn schip zou vergaan.
7.
De Constapel van het schip,
Deed zyn courasie blyken: bis.
Al door de felle gram,
Spoog niet als vuur en vlam,
8.
Wanneer de heldere Zon,
Moest van zyn straalen wyken, bis.
Al door de felle vlam,
Haar helderen glans benam.

Een Nieuw Lied. Op de onstandige Minnaar en Minnares.

Stem: Myn man zit in de kroeg, enz.

1.

Vryer.
*G*oeden avond myn Lief myn Engelinne,
Waar zyt gy dog zoo lang geweest;
Ik verloor schier nu al myn zinnen,
Want ik was nu dog zeer bevreest;
Myn hart was altoos na u gedagten,
Kom myn Engelin, kom myn Engelin,
Laat myn niet wagten. bis.

2.

Vryster.
Ik zeg 't u weest nooit te vreden,
Gy lompert scheer u hier van daan,
Ik heb om u niet meer te geeven,
En daarom blyft hier niet meer staan,
Ik min u dog niet in myn herte,
Daarom gaat maar heen, daarom gaat maar heen
Maakt u geen smerte. bis.

3.

Vryer.
Zoo bestaat gy met al u vynse,

Zoo gy maar iemand brengt op en hol,
Zulks is ook niet wel te pryzen,
Is dat nu myn verdiende loon?
Gy meend een ander voor myn te plaatzen,
Ach wat zal ik doen, ach wat zal ik doen,
Ik word schier razend. bis.

4.

Vryster.

Daar zullen nog wel andere wezen,
Gy vindze nog mooier als ik,
Ik zal maar wagten zonder vreezen,
Tot myn zal dienen myn geluk;
Men ziet zulke Jongens dagelyks loopen,
Waar men staat, waar men gaat,
By heele hoopen. bis.

5.

Vryer.

't Is beter als ik maar zal zwygen,
En houden maar myn mondje toe,
Ik zal wel een ander liefje krygen;
Maar dat zal ik zeggen denkt eens toe,
Ik heb meer als eens by u geslapen,
En dat is wel waar, en dat is wel waar,
En nog meer andere knaapen. bis.

6.

Vryster.

Zoo zyt gy altoos ongestadig,
Als gy van u Vrysters zyt afgeraakt,
Dan is u hert van binnen nydig,
Dan weet gy niet eens wat gy praat,
Ik lus jou dog niet, zal 't spreekwoort wezen,
Weg kalen heer, weg kale heer
Bent in vrezen. bis.

7.

Vryer.
Gy Meisjes wil u alle spiegelen,
En denkt nu al aan myn voorval,
Laat u van ieder niet bedriegen;
Want gy vindse nu het meeste al,
Daarom als zy gaan uit vryen,
Pas dan dog op, pas dan dog op,
Laat u niet verleyen. bis.

Blyëindige Historie, waarin voortoond word de standvastige liefde van Ferdinandus Pauprer, en Rozalinde de Turenne, dogter van den Marquis de Turenne, alle geboortig uit de vermaarde stad Parys.

Stem: Mon cher pere le Roi.

1.
*L*iefde en minzaamheid
Baart dikwyls veel wonderheid,
Zo als m'in dit lied
Geeft een zonneklaar bedied,
Van een Marquisin
Die droeg liefde en min

Tot eenen jongman zoet,
Arm maar kloek van gemoed,
Die haar verzogt voor zynen vrouw
Uit liefde heel getrouw.

2.

Rozalindes vaar,
Wierd haast deeze zaak gewaar,
Hy was boos en gram,
Overdenkende zyn stam;
Hy heeft onbedaard
Zyn kind jong bejaard
In een Fransch convent
Gestoken tot haar elend.
Den minnaar was met druk belaan
Als hy dat heeft verstaan.

3.

Hy heeft dag en nacht
Met veel weedom en klagt
Gedagt om zyn lief
Te behandigen een brief,
Nood zoekt list en raad,
Hy naar het klooster gaat,
Mits dat op dit pas
Zyn nicht ook in ’t klooster was,
Daar hy zyn liefste heeft gemeld,
Ze heeft zyn brief besteld.

4.

Deeze schoone bloem
Schryft hem eenen brief weerom,
Dat zy op ’s waerelds dal,
Zo lang als zy leeven zal,
Blyft zyne vriendin,
(Dat [...] liefde en min,)

Onveranderlyk,
Blyft op het treurig aardryk,
Is dat ze in lyden, smert en pyn,
Wenscht om by hem te zijn.

5.

Als hy den brief las,
Zyn hert meer ontstoken was,
Hy is vol getraan,
’s Nachts naar het convent gegaan,
Door de liefde puur,
Klom over den muur,
Zyn lief door zyn nicht
Die was daar van onderricht,
Zy zag door een venster, hoort aan,
Haaren beminden staan.

6.

Dees verliefde knegt
Aanstonds een ladder recht,
En hy haalt present
Zyn beminde uit het convent,
Hy sprak vol weedom,
Weergalooze blom,
Mogten wy gelyk
Leeven in het huwelyk,
En altyd met u doolen gaan,
Ik vreeze geen getraan.

7.

Zy vol liefde zoet,
Sprak, myn lief, schep goed moed,
En laat ons gelyk
Vlugten gaan uit Vrankryk,
Regt al na Duitschland,
Zie daar is myn hand:

Hy sprak, schoon jonkvrouw,
Ik zal u weezen getrouw,
Ja, ‘k wil voor u uit liefde groot?
Duizendmaal sterven de dood.

8.

Zy vlugtten van kant,
Tot zy kwamen in Duitsland,
Waar zy door verstand
Kwamen in de huwlyksband,
En kwamen zonder erg
Huurden zy een Herberg,
Die, zo men bevond,
Digt by de passagie stond,
Langs de rasse of groote baan,
Om naar weenen te gaan.

9.

Zy leefden vol moed,
In vree en liefde zoet,
En op vyftien jaar,
Wonnen zy elf kinders daar,
Ziet dees Marquisin,
Zynde een Waardin,
Heeft nevens haar Man,
Snel haar devoiren gedaan,
Om voor haar Kinders klyn en groot,
Met vreugd te winnen ’t brood.

10.

Als zy hadden daar
Gewoond wel zeventien jaar,
Haar vader galant,
Nam een reis aan naar Duitsland,
Hy ging uit Parys,
Kloekmoedig op de rys;

Want hy moest, hoort aan,
By den Roomschen Keizer gaan,
Al voor zaaken van groot gewigt,
Volgens kwyting der pligt.

11.

Hy reed overal,
Door bosschen, Berg, en Dal;
Waar eens tot zyn klagt,
Door de duisterheid der nacht,
Zo heeft dezen Heer,
Gedoold, wat verzeer!
En tot zyn droefheid,
Zyn de moorders vol wreedheid,
Besprongen ’t rytuig met geweld,
Vraagde al ’t goed en geld.

12.

Met een wreedheid groot,
Schoten zy de Koetzier dood,
Den Heer vol verstand
Nam twee Pistoolen in de hand,
Gaf zyn Knegten moed,
Vegt voor lyf en goed;
Hy schoot ook terstond,
Twee Moorders op den grond,
En zyn Knegten wierd vermeld,
Die hebben ‘er twee geveld.

13.

D’andre drie bedugt
Begaven op de vlugt:
Den Marquies vol moed,
Nam de leidselen met spoed,
En hy reed heel trots,
Over berg en rots,
Tot hy op de baan,

Quam om naar Weenen te gaan;
Vol vermoeidheid en elend,
Zogt hy naar logement.

14.

Na al dit gekwel,
Quamen zy aan het hotel,
Waar dees Marquisin,
Was geworden een waardin,
Den Heer vol wysheid,
Riep, heb de goedheid,
Baas ofte Baazin;
Van een mensch te laaten in,
Die is gedoold van zyne baan;
Staa op, wees niet belaan.

15.

Rozalindes man,
Heeft de deur open gedaan,
En hy sprak: Mynheer,
Zeg eens wat is uw begeer?
Den Heer sprak: wat spys?
Ik heb op dees reis,
Gedoold wat elend,
En dan nog een rovers bend,
Hebben ons in ’t bosch geattaqueerd
‘K ben heel getroubleerd.

16.

Rozalinde net,
Die stond ook op uit haar bed:
Als ze haar vader zag,
Dagt zy: God, wat droeven dag,
Nu is het gedaan;
Met my en myn man,
Dagt zy met verdriet;

Maar haar vader kent haar niet,
Zy gaf hem spys en drank naar lust,
Daar mee ging elk te rust.

17.

Den man en vrouw,
Waren heel den nacht vol rouw;
Als den dag quam aan,
Zyn z' altemaal opgestaan,
Rozalind bevreesd,
Heeft van het minst tot meest,
Haare kinders net,
Aan eenen tafel gezet,
In [...] de om te drinke thee,
Den Marquis dronk ook mee.

18.

Wat een wonder maar,
Ziet een kindje van drie jaar,
Dat ging met verbleien,
Kusten op den Heer zyn Knien,
En ook de andere teer,
Kusten deezen heer,
Aan wangen en mond,
Waar van elk verwonderd stond?
Ziet hoe de natuure trekt,
En liefde en min verwekt.

19.

Rozalind' bedugt,
Liet zo menig droeven zugt,
Den Heer sprak vol min:
Wel wat schort 'er aan u, Baazin;
Geef my dog bedied,
Wat is u misschied?
Is 't in myn magt,

Ik zal helpen, staak uw klagt;
Want door uw kinders-minzaamheid,
Zo vind ik my verblyd.
20.
Rozalind' half dood,
Viel op haar knien bloot,
Riep, Vader onbemind,
'T is uw ongehoorzaam kind,
Dat g'hier ziet voorwaar,
'K ben met myn minnaar,
Gevlugt uit het convent,
En na menig droef elend,
Zyn wy getrouwd hier in dit dal:
Dit zyn ons kinders al?
21.
Man en kinders zoet,
Vielen op hunne knien met spoed,
Dees vrouw vol getraan,
Sprak: Vader, spaar toch myn man,
En straf my alleen:
'T huis was vol geween,
Den Heer sprak myn kind,
Rozalinde waard bemind,
Staa op met al uw kinders zoet,
Gy beweegt myn gemoed.
22.
Staa op myn zoon,
Ik geef u Rozalinde schoon,
D'helft van myn goed,
Geef ik u op staande voet,
Keert met my gelyk,
Weer na Vrankryk,
'K maak van u een Heer:

Kom myn Rozalinde teer,
Kom mee met uw kinders al:
Zy zyn myn lief getal.
23.
Zy keerde plaisant,
Allegaar naar 't Fransche land.
In Parys de stee,
Leeven zy nu zamen in vree:
Na verdriet en druk,
Volgt dikwyls groot geluk,
Jongheid min altyd,
In deugd met standvastigheid:
Wie is geboren tot malkaar,
Die komt op 't laast te gaar.

Een Nieuw Lied.

1.
*W*at is de liefde blind vol gruwelheeden
Wanneer de liefde in haat verkeert,
Een gruwel-zaak zal ik ontleeden,
Die lighaam, ziel en ingewant verteert,
Een Dogter schoone,
Die spand de kroone,
Haar schoonheid en verstand,
Is een perel van het Land.
2.
De twee geliefjes gingen haar verbinden
Op trouwbelofte en een goed accoord

Om dat hy een rys zou doen al naar Oostindie,
Waarop zy hem ging brengen aan Scheeps boord,
Een ring van steene,
Brak hy van eene,
Gaf haar de helft daar af,
En wenste haar goede nagt.

3.

Maar als die zeven jaare zyn verscheenen,
Kwam hy in ’t land ging zoeken na zyn lief,
Toonde hem zyn trouw die hy haar had gegeven,
Onder ’t pand van myn beminde lief,
Zy waare blyde,
En schryde byde,
Zoo meenig droevig traan?
Riep God wild my bystaan.

4.

Op een avond heeft zy de tweede ontbode,
Zy heeft de zaak terstond aan hem gezeit
Zy sprak myn eerste lief is thuys gekoome
Daar is de trouw die aan twee stukken legt
Wil v niet derven, wil liever sterven,
Daar leyd de trouw van u hand
En gy moet van kant.

5.

Zyn dat reede die wy t’zame deden?
Al tot getuige aan de Zon en Maan
Onder de beloften van veel zwaare Eede
Moet ik u derve en zoo heene gaan
Ik zal het wreeke,
Blyft tot een teekeen,
Trok hy zyn mes terstond
En heeft haar zwaar doorwond.

6.
Hy gaf haar zeer doodelyke steeken,
O blinde liefde die in haat verkeerd,
Komt hier jonkheid beziet hier is ’t teken?
Om dat de Zatan u niet overheerd.
Wild God beminne
Berooft van zinnen
O schrikkelyk bedryf,
Bederf van ziel en lyf.

Een Nieuw Lied.

1.
*S*a jonge Dogters ik nooy u ten dis,
Al die wil hooren wat zottigheid is,
Simpel Martyntje en Mie de Zottin,
Veel die verdrinken door dwaasheid en min,
Zy stellen hun zinnen tot paaren,
Van twintig of minder van jaaren,
Zommige zien naar conditie of staat,
Zyn ze bedroogen dan is het te laat.
2.
Lest eens een Dogter heel hups en geland
Groot in gestalte maar klein van verstand.
Schoon dat haar Carel een Weewenaar vryd,
Hy had vier Kinders verschillig van tyd,
Daar liet zy haar zinnen op vallen,
Men zouder mee spotten en mallen,
Dan ging zy vraagen haar Moeder consent
Zyn hier nog grooter Zottinnens omtrent.

3.
Hebt gy myn Dogter het trouwen in ’t sin,
Waar zyn u woorden gy malle Zottin,
Die my beloofden zoo lang als ik leef,
Zaamen te blyven als Dogter en Wees,
En dat myn het meest doed spyten,
Ik moet het myn Dogter u weyten,
Dat ik zo meenig fortuin heb ontzeid,
Om u gelaate nu ben ik het kwyt.
4.
Moeder dat is in myn jonkheid geschied;
Want ik en kende de Waereld nog niet,
Had my het Carel nog eerder gevraagd,
Zonder te liegen ik had het gewaagt,
Zyn liefde is niet te vergeeten,
Al heeft hy twee Vrouwen versleten;
Moeder hy is zoo een deuggelyk Man,
Al zyn gebuuren die spreeken daar van.
5.
Heeft hy nog Kinders myn Dogter Flippien,
Jaa myn Mameerke zoo heb ik gezien,
Een van Corneli en drie van zyn Kaat,
Moeder zyn Huys is van alles in staat,
Soo van Koper Meubels en Kleeren,
Myn Dogter wat zult gy nog leeren,
Komt ‘er na deeze een woord of gekyf,
Dan krygt gy kinders en Vent op het lyf:
6.
Moeder zyn Kinders zyn wel gemanierd,
Hy heeft ze in alle goe deugden bestiert,
Kom ik by Drieske Catoke of Wan,
Po[...] en kussen dat heb ik daar van,
En Carel die zal my beminnen,

Uit al zyn krachten en zinnen,
‘k Ben in zyn oogen een Engel in schyn,
Moeder wy zullen goed Houwelyk zyn.

7.

Gaat uit myn oogen gy dwaaze Marot,
Zyt gy betooverd of word gy dan zot,
Dat gy wil trouwe een Man zoo als hy,
Zyn eerste Dogter is ouder als gy,
Die zal zoo een Moeder niet spaaren,
En d’andere wat minder van jaaren:
Wyten op ’t lest u weinige dank,
Het is de moode en s’Waereldsche gank.

8

Moeder myn liefde en min is te groot?
Hem te verlaaten ik was liever dood:
Dogter ik heb uwe zin al verstaan,
Neemt schoone Carel en vang ‘er mee aan,
Maar wagt u van komen te klaagen,
Ik zal u ten Huizen uitjaagen,
Gy die gaat zoeken u eigen verdriet,
Niemand geloove voor dat gy het ziet.

9.

Min als acht dagen Flippien word de Bruid
Kwalyk zes weeken de klucht die valt uit,
Om dat de kinders niet g’hoorzaam en zyn
Eerst met de groote en dan met de klyn;
Zy wou van haar Bakhuis wat ruure,
Daar kreeg zotte Carel zyn kuure,
Naar de Botailje Flippien tot haar kruis,
Zy liep genommert by Moeder naar huis.

10.

Dogter daar zyn nu de woorden van myn
Moeder ik sprak maar een woord twee of dry

Ik wier voor eerste de kap afgescheurt,
’t Is gister avond in donker gebeurt,
Ik meende myn tegen te weeren,
Maar krabbe dat deed ik niet geeren,
Moeder het had ‘er dan anders bestaan,
My was het besten aan ’t loopen te gaan

11.

Heeft schoone Carel u zoo gepalleert,
Neus en u oogen zyn fraai gemasqueert,
‘k Heb in myn leven geen schoonder gezien
Gy kunt niet klaagen myn dogter Flippien
Mameerken ik kander niet tegen,
Ik heb het onnozel gekregen,
Eerst gaf de dogter myn Trekmuts een scheur,
En dan stond Carel zyn kinders nog veur.

12.

Dogter al had gy nog meer als het is
Hier te vernachten u meening is mis,
Gaat nu by Carel gy hebt hem getrouwt,
’t Zyn zotte Moeders die dogters aanhout,
Zoo moeten die Dogters al vaaren,
Die met een Weewenaar paaren,
Trouwt dan nog liever een Jonkman van ’t stuk,
Adieu Flippientjen ik wensch u geluk.

Een Nieuw Minnaars Lied.

1.
*V*aart eeuwig wel ondankbare Maagd,
Die ik steeds bemin en moet ontvlugten,
Gy die my met u bruin oogjes plaagt,
Stooksters van myn verliefde zinnen,
Vaart eeuwig wel ontfangt van my die zugt
Maar als ik u verlies myn uitverkooren,
Filis ik min, Filis ik vlugt.
Om dat gy my hebt de dood geswooren,
Om dat gy my hebt de dood geswooren,

2.
Als ik herdenk aan uwe roodermond,
En aan die blikjes van u schoon oogen,
Dan zoo werd myn hert op nieuw gezond,
Als ik eens herdenk u zoet vermoogen,
Vaart Eeuwig wel ontfangt van my die zugt
Maar als ik u verlies myn uitverkooren,
Filis ik min, Filis ik vlugt.
Om dat gy my hebt de dood geswooren.

3.
Als ik dan schier verkleumt van de kouw
Herdenk eens aan de zoete minne vlage,
Dan zoo zult gy myn overschoon jonkvrouw

Over myn standvaste min u beklaagen,
Vaart eeuwig wel ontfangt van my die zugt
Maar als ik u verlies myn uitverkooren,
Filis ik min, Filis ik vlugt.
Om dat gy my hebt de dood gezwooren.

4.

Gaat weg Coridon ik haat uwe min,
Want morgen begint gy weer een ander
Gy zyt veel te los en wulps van zin,
Gaat vry met u slenters op een ander;
Want een die een vreemden akker beploegt
Verban ik gestadig uit myn zinnen:
Ik leef in vree en vergenoegt:
Een trouwer hart moet my beminnen.

De Morgenstond.

Op een Aangenaame Wys.

1.

*W*elkom lieve schoone morgen,
Gy wekt ons weer tot zorgen,
Wyl gy blonde dageraad, bis.
Nuttelooze luiheid haat. bis.

2

Goude Zon die uwe glanzen
Spreid langs s'Hemels ruime tranzen.

Uwe komst vernieuwd de jeugd, bis.
En schenkt ons weer stof tot vreugd, bis.

3.

‘k Hoor in groene lustprieelen
Vrolyk hart en ooren streelen,
Door de lieffelyke taal, bis.
Van de blyde Nagtegaal.

4.

‘k Zie de zagtgepluimde dieren
Door de groene takjes zwieren,
Ider Vogeltje in zyn toon, bis.
Brengt een danklied voor Gods troon,
bis

5.

Ginds mag ’t nuttig koetje graazen
Op den malzem kalver azen
En zyn graage lust voldoen, bis.
Om straks weer den mensch te voen, bis.

6.

Daar zet vrolyk Grietje weder,
Haare blanke emmers neder,
Bind de koe de beentjes vast, bis.
En ontlast hem van zyn last, bis.

7.

Onder ’t melken zingt ons Grietje
Vergenoegd een aardig liedje,
Brengt Vergenoegt en wel te vree, bis.
Melk en zoete room ter stee.

8.

Hengelaar is ook reeds wakker,
Zie daar treed hy met zyn makker,
Ligt zyn doppertje in de vloed, bis.
Daar de vangst zyn wensch voldoet, bis.

9.
En hier vangt hy baars en vooren,
't Visschen kan zyn hart bekooren,
Laat terwyl zyn drooge borst, bis.
Visscher man krygt dikwils dorst,
bis
10.
Dat dryft landman blinkend kouter,
In den morgenstond weer stouter
Door zyn vette en vrugtbaare aard, bis.
Die hem goude winsten baard, bis.
11.
Zoo mag 't zalig vergenoegen,
Zich aan alle zyden voegen
'k Zong o blyden morgenstond, bis.
U ter eer met hart en mond, bis.

Lof des Winters.

Stem: ô Zielverrukte Avondstond.

1.
*W*intertyd wat zyt gy zoet,
Wanneer de vorst het nat
In glinsterend ys hervormen doet,
Volkomen spigelglad,
Dan sneld de Vaderlandsche Jeugd
Op blanke schaazen voort,

En vliegt langs ’t ys met lust en vreugd,
Van ’t een naar ’t ander oord.

2.

Men bind de staale werken aan,
En reed dus onversaagt
Langs eene gladde waterhaan,
Die ’t hart en oog behaagd
Men zet zyn meisje in de slee,
En voerd haar waar men wil,
De lieve liefde ryd ook mee,
Dat guitje houdt zig stil.

3.

Zoo eens het sleetje klappen mogt,
Wat ‘er is geschied,
Op sneeuw of hard bevroozen vocht,
Maar sleetjes klappen niet,
Daar roept ‘er een leg aan, leg aan,
Terstond is men gereed,
Om in de ruime tent te gaan,
Het lekker bier is heet.

4.

Annys, liqueur of Brandewyn,
Met zuyker, ’t is al ree,
Hier kan nog wel een punsje zyn,
Voor ’t meisje in de slee,
Een kusje in de bittere kouw,
Smaakt als een muskadel
Maar ‘k vrees het meisje bloozen zou
Wanneer ik ’t al vertel.

5.

Den avond daald, de lucht word kout,
Fluks naar den warmen haart,
Daar heeft men ’t zoetste onderhoud,

By ’t Wyntje en de kaart,
Dan eet men lekker by het vuur,
En slyt dus wel te vreen
Dus rold de winter heen.

De Morgen-Groet.

1.
*K*om schoone die myn ziel bekoort,
’t Is tyd, ontsluyt uw stal
En dryft uw blanke schaapen voort
In ’t bloemrijk rosendal,
Op dat wy weder wel te vree,
Aan liefde hulde bien,
En onderwyl ’t gewolde vee
De klaverscheeren zien.
2.
Wat vreugd, Klemeen ontsluit haar stal
Daar ryst zy als de Zon,
Wat heil als ik haar kussen zal
Aan gindze waterbron,
Nu zal ik het malsche groen,
Op haaren lieven mond,
Myn heete minnelust voldoen,
Ik kus myn hart gezond.
3.
Kom schoone naar het roose-bed,
Daar woond de zoete min,
Daar is ’t waar niets de vreugd belet,
Tree met my boschwaard in,

‘t Leeuwrikje zingt ons vrolyk voor
Terwyl den Nagtegaal
Ons uitgelokt op het zoet gehoor
Van zyne lieve taal.

4.

Zyt welkom engel, die ik eer,
Bekoorlyke maagd,
Die u bezit behoeft niets meer,
Gy die myn ziel behaagt,
Zyt al myn rykdom, wensch en vreugd,
Bekoorlyke vrouw
Kom slyten wy te zaam de jeugt
Met blydschap liefde en trouw.

De Amsterdamsche Zwierbol.

1.

*O*p Zondag avond hoord,
Ziet men de Ploertjes zwieren,
Ieder niet voorby,
Al met zyn lief aan zy, bis.
Dan zingt met met plyzier,
De Breestraat heenen dwaalen,
Zoo ziet men veele hier
Zoo veele hier, met groot getier,
Zeer vrolyk aan de zwier.

2.

Na de Kemphaantjes toe,
Daar doet men commandeeren:
Lekker Bier zeer rood,
Zyn Nimphe op de schoot, bis.
En meenigmaal gekust,

En zamen Liedjes zingen,
Daar leeft men ongerust,
Volbrengen alle lust.

3.

Een wyl men daar verslyt,
Dan gaat men weer op ryen,
Met zingen op de straat,
Dat naar het Pakhuis goat, bis.
By Kooning of de Jood,
Door Buchus vreugde zingen,
Daar is de lust zeer groot, de lust zeer groot
Men schenkt braaf wit en rood.

4.

Als 't laat word in de nagt,
Gaat men wat lekkers eeten,
En daar wat Koffi by,
Al met zyn lief aan zy,
Dan spyst men met plyzier,
En doet zich wat vertoeven,
Men zingt met groot getier,
Met groot getier, met groot getier,
Zoo gaat men aan de zwier.

5.

In de vroege morgen stond,
Gaat men een kansje wagen,
Dat is 't grootst plyzier,
Als men komt van de zwier. bis.
Dan is de lust zeer groot,
De lust al van het minnen,
Dan komt de meeste pret,
De meeste pret, zeer fraay op let,
Al op het Veere-bed.

6.
Als men is uitgerust,
Dan gaat men Maandag houden,
Eerst zyn lief gekust,
En na de Mark met lust, bis.
Dan gaat men in 't gemeen,
Aldaar een scheppie koopen;
Maar het blyft niet by een,
Maar niet by een, maar niet by een,
Daar gaan wat Borreltjes heen.
7.
Van daar gaat men ter deeg,
De lustige Huisjes zoeken,
Daar gaan wat scheppies leeg,
Al in de Haantjehoek-steeg, bis.
Daar men dog schoon braveert,
Daar schoone Nimphies komen,
Die men daar braaf trakteert,
Daar braaf trakteert, daar braaf trakteert,
Daar men zig diverteert.
8.
Dan dwaalt men na de Hoek,
Verscheide slokjes koopen,
Klaar of Brandewyn,
Aldaar de Hoere zyn, bis.
Daar bedryft men dan wat,
Als men dog raakt beschonken,
De Hoeren op 'er gat,
Al op 'er gat, al op 'er gat,
Ach wat plyzier is dat.
9.
Men springt verschy figuur,
Men zingt verscheide Liedjes,

En in ’t middag uur,
Na de Jordaan is de zwier: bis.
Al na de Goudsblomstraat,
En op veel andere plaatzen:
Daar ’t zeer vrolyk gaat,
Zeer vrolyk gaat, zeer vrolyk gaat,
Dwaald men van de Jordaan.

10.

Op het Janhansies pat,
Daar zyne veel kwartieren,
Daar is zeer groot vermaak,
Ik weet wel van de zaak, bis.
Daar stuyft men in zeer gou,
Een lekker kannetje drinken,
De Nimphies op het tou,
Al op het tou, al op het tou,
En slingeren heel trouw.

11.

Dan krygt men voor gewin,
Van ieder schoone Nimphie,
Een kusje na de zin,
Dat is uit zoete min, bis.
Ach wat is het een vreugd,
Om dit eens te aanschouwen;
Hoe dat de zoete Jeugd,
De zoete Jeugd, de zoete Jeugd,
Hier zyne hert verheugd.

12.

Van daar ryd men weer voort,
Gaat Noorder-Markt houden,
Ja zo het dan behoord,
Buiten de Haarlemmer poort,
Al in de Bocht met vlyd,

Een Kolfslagie slaanen,
Dan word het avond tyd;
Dan avond tyd, dan weer verblyd,
Een ieder na Huys toe ryd.

Een Nieuw Lied, op de Choe, Choe, Choe.

1.

*W*at moet men al gedoogen?
In 't vrolyk Neederland?
Door zotterny bewoogen,
Hebben veele in haar Land,
bis
Een Koordje met een Schyf,
Hy mist een van de vyf,
Die hier mee zich vermaaken,
En wil haar Wysheid Haaken,
En speeld niet met een Choe,
Choe, Choe, Choe, Choe,
Of zyt Gy 't spel noch niet moe?
Of zyt Gy 't Spel noch niet moe.

2.

Wil toch dees Lien niet hind'ren,
Of Gekjes van 't Zalet,
Het zyn niet meer als kind'ren,
Die men in de Kakstoel zet, bis.
Wie zag ooit in deez' Tyd?
Dat men zyn Dagen slyt,
Met Kinderspel te loopen;
Nu ziet men ze met hoopen,

Als zot langs Straaten loopen,
Als een Hansworst wat grap,
O Gek! O Gek!
Uw past 't best een Zotskap,
Uw past 't best een Zotskap.

3.

Wel aan dan voor het lesten,
Ik zeg Uw tot besluit,
En raad Uw steeds ten besten,
Schei toch met speelen uit, bis.
Denkt 't Gekke huis dat is groot;
Als gy een raakt in nood,
Hier kund gy dan weeder,
Als kind'ren zagt en teeder,
Met d'Choe, al op een needer,
Verslyten uwe Tyd, O schand!
O schand! O schand!
Met een Choe en een Pop in je Hand,
Met een Choe en een Pop in je Hand.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

1.

*I*k kwam 'er laast gaan het Voorhout in,
Daar vond 'k een mooy meisje na myn zin,
Ik sprak haar aan met zoete reden
Of zy met my ter wandel wou treeden?
Ik sprak haar aan met goed fatzoen,
Of zy met myn een wandeltje wou doen.

2.
Zy sprak Jonkman ik ben met u te vree,
Alwaar gy gaat daar gaan ik met u mee,
Doen zyn wy wat zoetjes gaan praaten,
Zeer wel te vree al door de lange straten,
Zy sloeg daar de handen in malkaar,
Om een flesje te kopen, 't zy hier of daar.
3.
Zy kwamen voor een Waardinnetje haar huis,
Zonder te maken een groot gedruis,
Zy klopten daar al aan de deure,
De Waardinnne die kwam zelver veure,
De Waardin die sprak na onze zin,
Zy zei Jonkman komt 'er maar in.
4.
Deze Waardin die voerde haar reên,
Was met dit paar zeer wel te vreên,
Sprak ik heb Kamertjes na de mode,
Zoo wel van agteren als van vooren,
Ik heb nog Kamertjes voor 't gezigt,
Zoo wel voor den donker als voor 't ligt.
5.
Het Meisje dat zy tapt ons een flesje wyn
Maar het moet van de alderbeste zyn,
Zy hadden pas een flesje gedronken,
Het eene was niet leeg, of 't ander ingeschonken,
Zy hadde pas een flesje gedaan,
Zy kregen in haar hooft, za dat zy moesten gaan.
6.
Zy spraken tot malkaar laat ons gaan,
Want wy hebben nu met drinken gedaan
Zy lieten daar de Waardin toen halen,
Zy vroegen hoe veel zy moesten betalen

De Waardin sprak met een zoet geluit
Zes-en-dertig stuivers en een dubbeltje beschuit.

7.

Zy haalden daar haar Geldbeurs uit,
Zy maakten zamen uit, elf stuivers en een duit
De rest zullen wy wel komen betaalen
Als wy weer een flesje komen halen,
Gelooft ons maar op ’t woord van eer
Misschien komen wy dan morgen wel weer.

8.

De Waardin die wierd zo boos en kwaat
En zy wat let me of ik gooije op straat
Gy zult eerst uw Gelag betalen,
Of de Duivel die zal u halen,
Anders dan moeten u Rokken uit,
Een schop voor u gat en de deur dan maar uit.

9.

Oorlof Jonkmans tot een besluit,
Als gy gaat met een Meisje uit,
Wilt uw zak voorzien van schyven,
Dan hoeft gy geen kaale neet te blyven,
Anders moet ‘er jou Rokje uit,
Voor zes en dertig stuivers en een dubbeltje beschuit.

De Hedendaagsche Zwierbol.

Op een Aangenaame Wys.

1.
*D*aar was lestmaal een bol,
Die graag speelden zyn rol,
In het zoete spel der minne,
Hy treed zomtyds eens binne,
Al in Vrouw Venus school,
Dat bragt hem op den Dool.
2.
Vooreerst zo leerde hy straf,
Het dansen by Jan Paf,
De pasperj*é* de Spanje,
De nieuwe la bartanje,
Veel pluggen abondant,
Danste hy na de trant.
3.
't Fiooltje moest daar by,
Hy speelde een zoet schalmy!
Hy speelde op de klaarnette,
't Was voor zyn schoon Lizette,
Al voor dat Venus kind;
Dat hy zoo teer bemind.
4.
Daar was geen liefhebbery,
Of hy was 'er altoos by,
Van draave over de straaten,
Om hondert Goude Ducaaten,

Al met zyn witvoet snel,
Dat draave kon hy vry wel.

5.

Doen hy dat alles kost,
Doen zwierde hy zeer tros:
Al in dat groote schooltje,
Maakte hy meenig kamprioolтje;
Ja ook in de Fontyn,
Daar vond hy zyn Catryn.

6.

Hy zwierde ook in de Pyl,
Maar dat was maar zomwyl,
Maar in dat Bos, dat klooster,
Dat hield hy voor zyn trooster;
Ja ook by Jan de Pruyk,
Daar kogt hy meenig kruyk.

7.

Daar was geen een Speelhuis,
Tot de Lydze buurt in ’t kluys,
Daar hy niet had staan danssen,
Zoo meenig deun de france,
Al met zoo meenig Hoer,
Die daar liep over de vloer.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaamen Wys.

1.
*V*rinden hoort eens wat een geval,
Wat ik u zal gaan verhalen:
Men ziet veel Jongens en Meisjes al,
Langs de straaten gaan zy dwaalen:
Zy gaan 's avonds hand aan hand,
Og ziet eensjes wat een trand, bis.
Zoenen ziet men geen gebrek,
Als men daar wel op let, bis.

2.
's Avonds als het Maantje scheint,
Dan gaat men spanceren onder de bomen,
't Is voorwaar een groote spyt,
Men ziet haar in groote schroomen,
Zy zyne bang dat zy worde gezien,
Van meenig Jonge van ieder een, bis.
Komt 'er een Partugees aan te gaan,
Dan is 't met de Jongens gedaan, bis.

3.
Haar hart groefd na een Portugees,
Als zy haar zien aankomen,
Dan is 't voort myn Heertje lief,
Ik derf niet mee ik ben vol schroomen,
Myn Heer u staart die staat my wel an,
Ik zal zien dat ik weg kan, bis.

Een Partugees is na myn zin
Dien ik met myn hert bemin, bis.
4.
En gy loopt altyd gestadig,
Liever met een tedeske Meisje;
Want zy zyne lief en graag,
Ook zeer poezel blank van Vleisje,
Dan zoud gy geven u schat en ryk,
Als gy maar een uurtje by haar lyd, bis.
Dan denk ik had ik u maar by myn
Gy zoudt wel in myn graasje zyn. bis.
5.
't Is waar een Portugees is wel goed,
Om met een Meisje gaan te verkeeren,
Sy geeft haar u vlees en bloed;
En zy moeten gelijk floreeren!
En als gy dan van haar afraakt,
Komt 'er dog eene die met haar paart, bis.
Hebt gy dan ook goed of geld,
Dan bent gy over al geteld.
bis
6.
Neemt daar dan een spiegel aan,
Laat u van geen Jongens verlyen;
Want zy krygen u tog in dwang,
Schoon gy loopt maar van de zye,
Maar opregt van zuyvere min
Daar steekt alle zoetheid in bis.
Maar brengt u niet op den dool,
Van Vrouw Venus oeffenschool, bis.
7.
Houd u dog van Jongens of,
Die zoo fyn komen voor u praten;
Want zy maken u al te grof,

En zoeken u maar dog te verlaten,
Zy maken op u geld en goed,
En vermaken haar daar mee zoet, bis.
Maar als 't bloemtjes is geplukt,
Dan is 't voor u een ongeluk. bis.

Klugt-Liedeken.

Wyze: Waar is nu myne schoone tyd:

*S*a vrienden luystert naar dees klugt,
Wat dat 'er onlangs is gebleken;
Het dient een ieder tot genugt
Die 'er van weet of hooren spreeken?
Eenen Sinjoor die lest van Roomen kwam
Op zyne weg een Pelgrimagie,
Hoort eens wat hy daar vernam,
Tot zyn geluk en avantagie.
Aan een Juffrouw haar logement,
Daar hy een aelemoes ging vragen,
Gelyk de pelgrims zyn gewent,
Om zyn hongersnood te klagen.
Vrind, zey 't mysje waar komt gy van daan?
Wat voor een reys hebt gy voor handen?
Hy zei dat hy een Brabander waar,
Eenen Sinjoor der Nederlanden.
Dan liet de meyd den pelgrim in:

Ik met myn Juffrouw dat verkonden,
Want zy is ook een Sinjoorin;
Heeft u den Hemel hier gezonden?
Sy deed de Juffrouw in 't kort bescheid;
Dat zy haaren landsman had vernomen;
Waar op de Juffrouw was verblyd,
Sy deed den Pelgrim binnen komen.
Dan kwam de Pelgrim in 't zalet,
Waar dat de juffrouw was gezeten:
Daar word hem een stoel gezet:
Landsman, ik zou eens geeren weten,
Van uw' conditie en uw kwalieteyt;
Hoe is de Roomsche reys ervaaren?
Of gy getrouwt of jongman zyt,
Ik zie gy zyt nog jonk van jaaren.
Juffrouw ik was libertien,
Als ik uyt Brabant ben gekomen;
Maar om die Landen eens te zien,
Heb ik dees reyzen aangenomen;
Maar dat gy wist wat een elendigheyd
Dat op die baan is te passeren:
Waar op Mejuffrauw heeft gezeyd:
Ik wil van daag u eens tracteeren.
Dan heeft zy alles opgedist,
En dan met wyn hem draaf beschonken,
Dat hy van zyn verstand niet en wist,
En aan den tafel viel aan 't ronken:
Dan liet zy haalen een' perukier
Daar word zyn hair heel afgeschooren.
Laat ons den Pelgrim maaken Heer,
Tot meerder glorie der Sinjooren.
Men schoot hem aan een hemd van staat
Met twee manchetten aan zyn handen;
Dan vloog zyn Pelgrims kleed op straat,

Dat is de mode van die land;
Een witte muis met een nacht chapon
Waar zy hem mede ten bed bestelde:
Juffrouw die speelden den boufon,
Maar het was de liefde die haar kwelde.
‘Snagts als den Pelgrim werd ontwaakt
Dacht hy hoe wonder is het droomen;
Hoe ben ik hier ter plaats geraakt?
Straks is de meyd by hem gekomen:
Sy sprak Myn heer, belieft u op te staan
Daar zyn uw koussen en uw muylen;
Hy derft zyn oogen niet opteslaan,
Hy docht wat duyvel mag schuylen.
Hy was zyn hair en kleeren kwyt;
Myn heer Sinjoor begost te zugten,
Dan was de Juffrouw en de meyd
Braaf aan ’t laggen met de klugten.
Dan kwam ’t meisje voor de tweede keer:
Laat tog ons Juffrouw niet verlegen;
Daar hangt uw beste kleed myn Heer,
Met uw’ Paruyk en uwen degen.
Hy lag in ’t bed vol angst en zweet;
Dan is Mejuffrouw by hem gekomen:
Den chochelaat is al gereed,
Landsman en wilt u niet verschroomen:
Zyt niet benauwt myn man is dood;
Ik heb myn trouw aan u gezwooren,
Myn liefde is voor u zoo groot,
Om dat gy zyt Sinjoor gebooren.
Ziet hier hoe dat fortuna gaat:
’t Meysje riep: gaat Sinjoor u trouwen!
Sy krygt een bruyd-stuk boven maat,
Van koussen, schoen en een paar mouwen
Op deze blyke bruyloft-feest,

Ziet men daar te kermis komen;
Elk was verheugt van minst tot meest,
Men kroonde dan Sinjoor met bloemen.

Een Nieuw Visschers Lied.

Op een Schoone Wys.

1.
*L*aastmaal zo nam ik myn besluit
Ik trok zonder zorg,
De poorten straks uit
Al met myn Hengel
En Visser gesnaar
Ik ging Wurmpjes zoeken
Myn tuigje lag klaar, bis.

2.
Omtrent een half uur buiten de Stad,
Daar vond ik een Schuurtje,
Daar ik wat neer zat,
Ik dagt wat te eeten,
En ik zat wel een uur,
Een weinig gezeten,
Doen sloeg ik wat vuur, bis.

3.
Wat zag ik van verre na myn zin?
Het lykt wel te wezen
Een schoone Godin,
Een fraai Vissers Meisje,
Zeer opgepalleerd,

En poezel van vleisje,
Daar niet aan mankeert, bis.

4.

Zy zeider wel Visser, hoe bent gy zo mal,
Dat gy gaat uit Vissen,
En vangt niemendal,
Ik weet ‘er een Vyver,
Lief Engeltje vris,
Hoe dieper, hoe styver
Dan vangt gy braaf vis, bis.

5.

Gy toond ‘er voorzeker een fris gelaat,
Gy lykt ‘er voorwaar
Een regt Vissertjes maat;
Wyl ik weet de Vyver
Waar dat gy goed vist,
Zo wil hier dan blyven,
Op dat gy niet mist. bis.

6.

De Visser die stond ‘er geheel verbaasd,
Nam op zyn tuigje
Al met ‘er haast,
En pakte zyn boeltje
En ging met haar voort,
Hy dagt wel dat smoeltje
Myn zinnen bekoord. bis.

7.

Zy gingen zaam wand’len langs de kant,
En spraken van ’t vissen,
Al hand aan hand,
Tot zy zyn gekomen
Al aan eene sloot,
Hy maakt zonder schroomen,
Zyn tuigje vast bloot, bis.

8.
Die Visser die gooit zyn Hengel diep neer.
Dat Meisje dat sprak ‘er,
Gy doet myn geen zeer
Zoo moet gy maar Joepe
Van op en de neer
Door alle dat Joepe
Dan valt hy slap neer, bis.

Treur-Lied, Op de droevige en akelige toestand van de laatsten Dag in ’t Jaar 1790.

Stem: O Holland schoon, enz.

1.
O Hemel Koning groot van magt,
Gy toont u Wonderwerken,
Al onder het Menschelyk geslagt,
Zoo yder een kan merken,
Al op den laatsten dag van ’t Jaar,
Wert men een droevig stuk gewaar,
Tot Amsterdam gebeuren,
Wiens herte zou niet treuren.
2.
Al door een zwaaren damp of mist,
Kost meenig Mensch ’t leeven,
In deez’ benauwde Duysternis,

Geen Lantaarn ligt kon geeven,
Die in ’t Waater in een Oogenblik,
Moest geeven zo haar laasten snik,
Men hoorde droevig kermen,
O Godt wilt ons ontfermen.

3.

Hoe meenig Vrouw vermist haar man,
Hoe meenig kint haar Moeder,
Og merk tog deeze droefheid an,
Een zuster zogt haar Broeder,
Die in deezen bangen Noot,
In ’t waater vinden moest hun dood,
O Godt wilt haar gedenken,
Het eeuwig ligt dog schenken.

4.

De dood komt als een dief by nagt,
Het wort ons klaar beschreeven,
Hy komt ons alle onverwagt,
En rukt ons van het Leeven,
Ons sterfuur dat is zeer gewis,
Dog God weet waar ons eind nog is,
Sondaars wilt uw bekeeren,
Denk aan ’t Woort des heeren.

5.

Zondaars leeft tog of gy sterven zult,
Geen dood kan ons ontloopen,
Wat baat ’t Weerelds goed of gelt,
Men kan ’t dog niet afkoopen,
Hier is de tyd waar is de Man,
Sondaars hoe zult gy daar mee staan,
Om Reekening te geeven,
Van uw geheelen Leeven.

6.

Op de Oude schans een man en vrouw,
In die gragt zo versmoorden,

Denk eens wat droefheid en wat rouw,
Voor Kinders dien dit hoorden,
Hemel Koning wat droevig kruis.
Vader en moeder kwam dood thuys,
Dees kinders in benouwen,
Droevig om te aanschouwen.

7.

O Mensch dekt uw met sak en as,
Wilt God uw nood gaan klaagen,
Ons leeven is maar als een glas,
Wilt dog na Jesus vraagen,
Niemand weet hier bepaalde tyd,
Wanneer de ziel van ’t lighaam scheyt,
O Mens gedenkt te sterven,
Wilt gy genaa verwerven.

8.

Een dienstmeit by den Amstel daar,
Met een klyn kint op haar armen,
Raakte door de mist in ’t gevaar,
Hoort wat een droevig karmen,
Dog kwam geen hulp daar omtrent,
Voor haar of voor dat lieve kint,
Ook in deezen donkere stonden,
Al door de dood verslonden.

9.

Een dogter of aanstaande Bruid,
Die met ‘er haast zou trouwen,
Haalden men dood ’t water uit,
De minnaar vol in rouwen,
Trof die droefheid in zyn hoofd,
Van zyn verstand beroofd,
En ging aan ’t murmureeren,
Tegen de straf des Heeren.

10.
Een zoon die na zyn Vader gong,
Dat hy tog thuis zou komen,
En voor zyn Vaders deur verdronk,
Wat lot is haar overkomen,
Zy vrongen hun handen en trokke ’t haar,
En maakte daar een groot misbaar,
’t Was droefheid en elende,
Waar men zig keert of wende.
11.
Ons leeven is als een blom op ’t veld,
Die men s’avonds ziet verdroogen,
Het wort van den menschen niet getelt,
Men ziet het klaar voor oogen,
Daarom val den Heere tog te voet,
Smeek hem met een opregt gemoet,
Zondaars toont dog berouwen,
Dan blyft uw ziel behouwen.
12.
Wel veertig menschen zo men zyt,
Die raakte om het Leeven,
En nog wel vyftig zyn bevryd,
Die daar nog hulpe kreegen,
Door meenig een der Burgerschaar,
Raakte meenig een uit gevaar,
Redde haar even Menschen,
Al na hun zin en wenschen.

Matrooselied.

Op Een Schoone Voys.

1.
*L*aast een dag zou ik gaan maken:
Een Visiet en Complement;
Maar een Vrouwsbeeld tot myn zeide,
Of ik was met haar content;
Maar ik maak myn reverensie,
Nam myn stokje en ik ging weg,
Nu zy ik myn lieve popje,
Ben ik u hier in de weg.
2.
En ik moet u nog verhalen,
Dat men overkomen is,
En wat list de Meisjes bruiken,
En ik my ook niet vergis,
Dat zy Jonkmans graag vervoeren,
En ons brengen op de weg;
Maar wy zullen ons niet verstoren,
Na die hoog geslagen pret.
3.
Wel wat denkt gy lieve Meisjes?
Denkt gy dat ik ben heel stom?
Denkt gy dat ’t Matrooze vleisje,
Groeit gelyk een wilde Boom,
[...]een weg met al u gedagten,
Van my krygt gy geen gehoor,
Wild gy een Matroos veragten,
Dan dwaald gy van ’t regte spoor.

4.
Ik zal nooit geen meisjes zoeken
Die de hoogmoed veel behaagd
Maar ik zal 't onderzoeken,
Wat de zoete liefde draagd.
Ik zal al de meisjes roemen,
Die maar een en deugd bezit,
Zulke die zijn waard te roemen,
En die zyn myn doel en wit.
5.
Ziet ik doe nog maar een reisje,
Ja al op de woeste Zee,
Daar heeft ook al menig Meisje,
Haar Beminde ook al mee;
Want ziet het Matrooze leven,
Haar plyzier is op de Zee,
Tusschen Aard en Hemel sweeven,
Tot wy komen op de Ree.
6.
Ik wiz my de tyd ontgeven,
Dan de allereerste Stam?
Adam heeft een ploeg gedreeven,
Eva zat in tuyn en span,
Kleeren die zyn haar gegeven,
En dat van een schapen vel,
Yder maar vernoegt moet leven,
Dan zoo is het altyd wel.

EYNDE

Register.

A.

Ach wat plaagt my myn gedagten. 29.

B.

Bonzoer Mademoizel. 17.

D.

Daar was lest een bol. 79.

E.

Een schoon Kind van vyftien jaaren. 9
Een meysie van ruim achtien Jaaren. 23

G.

Gepaart met deugdzaam Gade. 12
Goeden avond myn Lief myn Engelinne. 49

H.

Hoord menschen al wat wondelyk geval. 35

I.

Ik ging lest op een dag uit raazen.	3
Ik moet loopen langs de gragten,	14
Ik zal u eeuwig minnen.	7
Is dan vreede uit u hert.	31
Ik heb de gantsche nagt.	47
Ik kwam ‘er laast gaan het Voorhout in.	76

K.

Kom schoone die myn ziel bekoort.	70

L.

Luister eens Jannette staat iets moois u aan	10
Laat Jupyn het heel-al verbazen.	13
Liefde en minzaamheid.	51
Laastmaal zo nam ik myn besluit.	86
Laast een dag zou ik gaan maken.	92

O.

Op Zondag avond hoord.	71

O Hemel Koning groot van magt. 88

S.

Smorgens als hy my kwam wekke. 8
Swart wil ik wel weezen. 21
Sa Vrienden luistert na deez' klugt. 83
Sa jonge Dogters ik nooi u ten dis. 61

V.

Vrinden ik groet u altemaal. 15
Vrinden hoort eens wat een geval. 81
Vaart eeuwig wel ondankbaare Maagd. 65

W.

Waar blyft gy, myn beminden. 25
Wel wat een raar geval, 26
Waar kan ik my het meest vermaaken 32
Wat baart de dertelheid. 39
Wat is de liefde blind voor gruwelheden. 59
Welkom lieve schoone morgen. 66
Wintertyd wat zyt gy zoet. 68
Wat moet men al gedoogen. 75

Z.

Zit ik op den Schoorsteen boven. 5

Zouden wy s'jou s'jou niet roemen. 20
Zeg maar eens Braband. 44